

На конвертики хат

Ліна Костенко

На конвертики хат літо клеїть віконця, як марки.
Непогашені марки — біда ще не ставила штамп.
Пролітають над ними віки, лихоліття і хмарки.
Я там теж пролітаю, я теж пролітаю там.

Опускаюсь на землю, на сизий глобус капусти.
На самісінький полюс, де ходє жук, як пінгвін.
Під склепінням печалі така хороша акустика.
Ледве-ледве торкнешся, а все вже гуде, як дзвін.

Ходить мати в городі. І лащиться плюшевий песик.
І ніхто ще не вбитий, не вбитий ніхто на війні.
Дикі гуси летять. Пролітає Івасик-Телесик.
Всі мости ще кленові. Всі коні іще вороні.